

Από τα ξημερώματα της 7ης Οκτωβρίου 2023 τα εδάφη της ιστορικής Παλαιστίνης έχουν (ξανα)μπει στο κέντρο της διεθνούς δημοσιότητας. Οι ένοπλες επιθέσεις των παλαιστινιακών αντιστασιακών οργανώσεων στο νότιο Ισραήλ, στην περίμετρο της Λωρίδας της Γάζας, προκάλεσαν ένα ισχυρό σοκ, τόσο εντός της χώρας, όσο και σε μια σειρά πρωτεύουσες του Δυτικού κόσμου. Η επίσημη ανακήρυξη του πολέμου εναντίον της Χαμάς από την ισραηλινή κυβέρνηση και ο ανηλεής βομβαρδισμός της Γάζας, κάθε μέρα εδώ και τρεις εβδομάδες με πάνω από οκτώ χιλιάδες νεκρούς έως τώρα, προδιαγράφουν κάποιου τύπου κερσαία επιχείρηση του ισραηλινού στρατού εντός της Λωρίδας. Τα δυτικά κράτη, συμπεριλαμβανομένου του ελληνικού, ευλογούν καθημερινά «το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα», δηλαδή τον αδιάκριτο βομβαρδισμό κατοικιών, νοσοκομείων και συνολικά της κτιριακής υποδομής της Γάζας, με εκατόμβες νεκρών στην πυκνοκατοικημένη περιοχή.

Στον αντίποδα της σφαγής όμως στέκει όλος ο μουσουλμανικός κόσμος, από το Μαρόκο μέχρι την Ινδονησία. Στέκουν λιγότερο ή περισσότερο υποψιασμένες μειοψηφίες στα δυτικά κράτη. Στέκουν όμως και μια σειρά άλλα κράτη με ειδικό βάρος και εκφρασμένη πολιτική βούληση υπέρ της ανατροπής των υφιστάμενων παγκόσμιων συσχετισμών ισχύος. Αυτή η τελευταία παράμετρος είναι κι εκείνη που εγγράφει τις εξελίξεις στην Παλαιστίνη σε μια παγκόσμια αντιπαράθεση με θερμά (όπως στην Ουκρανία) ή, εν αναμονή θερμά, σημεία ένοπλης αναμέτρησης.

Πριν και κατά τη διάρκεια της 7^{ης} Οκτώβρη

Ξεκινάμε με μια βασική παραδοχή: το ισραηλινό κράτος, ανεξάρτητα απ' το αν κυβερνάται από ακροδεξιές ή κεντρώες πολιτικές συμμαχίες, έχει επιδείξει μια σταθερή επιμονή προς την

Ξανά η Παλαιστίνη.

εγκαθίδρυση ενός όλο και πιο ολοκληρωτικού καθεστώτος απαρτχάιντ εναντίον των παλαιστίνων. Έχει περικυκλώσει τις πόλεις και τα χωριά της Δυτικής Όχθης με κλειστούς αυτοκινητόδρομους και checkpoints του ισραηλινού στρατού, ενώ κατασκευάζει διαρκώς νέους εποικισμούς γύρω τους, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει πλέον εδαφική συνέχεια των παλαιστινιακών εδαφών. Καταπατεί και καταστρέφει χωράφια και καλλιέργειες, στερώντας από τους παλαιστίνιους μια βασική δυνατότητα επιβίωσης. Παράλληλα η Λωρίδα της Γάζας παραμένει η μεγαλύτερη ανοιχτή φυλακή στον κόσμο εδώ και σχεδόν είκοσι χρόνια, με το ισραηλινό κράτος να έχει πλήρη έλεγχο πάνω στις βασικές υπο-

δομές της (νερό, ρεύμα, τηλεπικοινωνίες) και τα όποια προϊόντα εισάγονται εκεί.

Εκείνο που είχε αλλάξει προς το χειρότερο τους τελευταίους μήνες πριν την 7η Οκτώβρη ήταν ότι η κυβέρνηση Νετανιάχου, που συγκροτήθηκε με την συμμαχία ακροδεξιών και ανοιχτά ρατσιστικών, pro-apartheid κομμάτων, επέβαλλε ένα γρηγορότερο ρυθμό εφαρμογής της βασικής κατεύθυνσης του ισραηλινού κράτους. Όχι μόνο νομιμοποίησε ενδιά νέους «παράνομους» εποικισμούς στη Δυτική Όχθη και απλοποίησε τις διοικητικές διαδικασίες για την επέκταση των υπάρχοντων, αλλά έκανε και συστηματικά τις πλάτες με την στρατο-αστυνομία της στα πογκρόμ¹ των φασιστών εποίκων στις παλαιστινιακές περιοχές.

Μέσα σ' αυτό το ασφυκτικό περιβάλλον ξέσπασε η επιχείρηση των παλαιστινιακών οργανώσεων στις 7 του περασμένου Οκτώβρη. Κι ανάμεσα στα λίγα πράγματα που θα αναφέρουμε γι' αυτήν, πρώτο και κυριότερο είναι ότι από θέση αρχής πρέπει να είμαστε τουλάχιστον καχύποπτοι/ες στην ισραηλινή/δυτική αφήγηση των γεγονότων. Μετά από είκοσι γεμάτα χρόνια «αντιτρομοκρατικής» υστερίας, θα έπρεπε να μας έχει μείνει τουλάχιστον αυτό: *τα γεγονότα εκείνα που επενδύονται ιδεολογικά με το ειδικό βάρος ενός καταλύτη για τις μελλοντικές επιλογές ιμπεριαλιστικών κρατών, τα οποία παρουσιάζονται ως τα δήθεν αθώα θύματα αυτών των ενεργειών, έχουν κρίσιμες πλευρές που δεν έχουν καμμία (ή έχουν πολύ μικρή) σχέση με τον τρόπο που παρουσιάζονται καταρχήν. Αν δεν καταλάβουμε όσο πιο βαθιά γίνεται αυτή τη θέση αρχής, θα πέφτουμε ξανά και ξανά θύματα των εντυπώσεων που δημιουργούν τα ειδικά τμήματα «ψυχολογικών επιχειρήσεων» των κρατικών μηχανισμών και των καθεστωτικών media.*

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΑΠΑΡΤΧΑΙΝΤ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

Οι συσχετισμοί ισχύος και ο ρόλος του Ισραήλ ως προκεχωρημένου φυλακίου της συλλογικής Δύσης σ' αυτό το μέρος του κόσμου, του έχουν επιτρέψει ως τώρα μια διαρκή ασυλία για όλα τα εγκλήματά του. Ωσπου αυτή η πολιτικο-στρατιωτική στρατηγική του ισραηλινού κράτους έφτασε σε μια διπλωματική, θεσμική και συμβολική κορύφωση το 2017-2020: σε πλήρη συνεργασία με την τότε αμερικανική κυβέρνηση Τραμπ, η τότε κυβέρνηση Νετανιάχου προχώρησε σε μια σειρά κινήσεις, επιχειρώντας να κατοχυρώσει εντός της χώρας, αλλά και διεθνώς, την νέα πραγματικότητα του απαρτχάιντ και τον παράλληλο ενταφιασμό των δικαιωμάτων των Παλαιστίνων. Οι κινήσεις αυτές ήταν: α) η θεσμική κατοχύρωση του Ισραήλ ως κράτους-απαρτχάιντ, με την ψήφιση του Βασικού

Νόμου για το Έθνος-Κράτος των Εβραίων τον Ιούλιο του 2018, ο οποίος υποβιβάζει και επίσημα τους μη-Εβραίους και βασικά τους άραβες (στην πραγματικότητα, Παλαιστίνιους) πολίτες του Ισραήλ σε μια δεύτερη κατηγορία ιδιότητας του πολίτη. Β) η μονομερής αναγνώριση, εκ μέρους της κυβέρνησης Τραμπ, της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του Ισραήλ τον Δεκέμβριο του 2017 και η συνακόλουθη μεταφορά της αμερικανικής πρεσβείας στην πόλη. Η κίνηση αυτή έκανε στην άκρη οποιοσδήποτε διαπραγματεύσεις για το μελλοντικό καθεστώς της Ιερουσαλήμ υπό την λύση των δύο κρατών (ισραηλινού και παλαιστινιακού) και αναγνώριζε εδώ και τώρα τις ισραηλινές αξιώσεις πάνω στην πόλη. Και τέλος, γ): η επίτευξη των διπλωματικών συμφωνιών, σε πρώτο χρόνο, μεταξύ Ισραήλ και Ηνωμένων

Αραβικών Εμιράτων συν το Μπαχρέιν, τον Σεπτέμβριο του 2020, με την μεσολάβηση των ΗΠΑ, γνωστές με το θεολογικό περίβλημα «Συμφωνίες του Αβραάμ». Στόχος αυτών των συμφωνιών -καθώς και όσων ακόμα ακολούθησαν- ήταν η οριστική εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ Ισραήλ και αραβικού κόσμου και η ανεπίσημη συγκρότηση ενός «αραβικού NATO» εναντίον του Ιράν και των συμμάχων του στο ευρασιατικό πρότζεκτ. Εννοείται ότι μια τέτοια διευθέτηση πετούσε την παλαιστινιακή υπόθεση στα αζήτητα της Ιστορίας, πράγμα που φυσικά ήταν υπερμετρα φιλόδοξο ακόμα και πριν την 7η Οκτώβρη. Πόσο μάλλον μετά, όπου ολόκληρος ο αραβικός και μουσουλμανικός κόσμος βράζει.

Στην περίπτωση της 7ης Οκτώβρη, υπάρχει σεβαστός αριθμός (ισραηλινών) μαρτυριών επιζώντων που αποδίδει πολλές (εκατοντάδες ίσως) απ' τις δολοφονίες (ισραηλινών) αμάχων στην εντελώς brutal επέμβαση της στρατο-αστυνομίας, όπου κατέστρεψε με βαριά όπλα (βολές από τανκ και πυροβολικό) μια σειρά εποίκισμούς -μαζί με τους κατοίκους τους- που είχαν καταλάβει οι παλαιστίνιοι, προφανώς υπό τον φόβο να έχει σοβαρές απώλειες η επιχείρηση ανακατάληψής τους. Έαν ισχύουν οι παραπάνω μαρτυρίες, που τις θεωρούμε λογικές και άλλωστε ενδεικτικές της επιχειρησιακής αντίληψης του ισραηλινού στρατού εναντίον των παλαιστίνιων, δέχεται σοβαρά πλήγματα η αξιοπιστία του ισραηλινού αφηγήματος περί «τυφλής ανορθολογικής βίας». Άλλωστε πόσο «τυφλή» ήταν μια στρατιωτική επιχείρηση που άφησε πίσω της 331 νεκρούς των σωμάτων ασφαλείας του εχθρού, έως και πενήντα απαχθέντες, κατεστραμμένα στρατόπεδα, οχήματα και πανάκριβο εξοπλισμό;

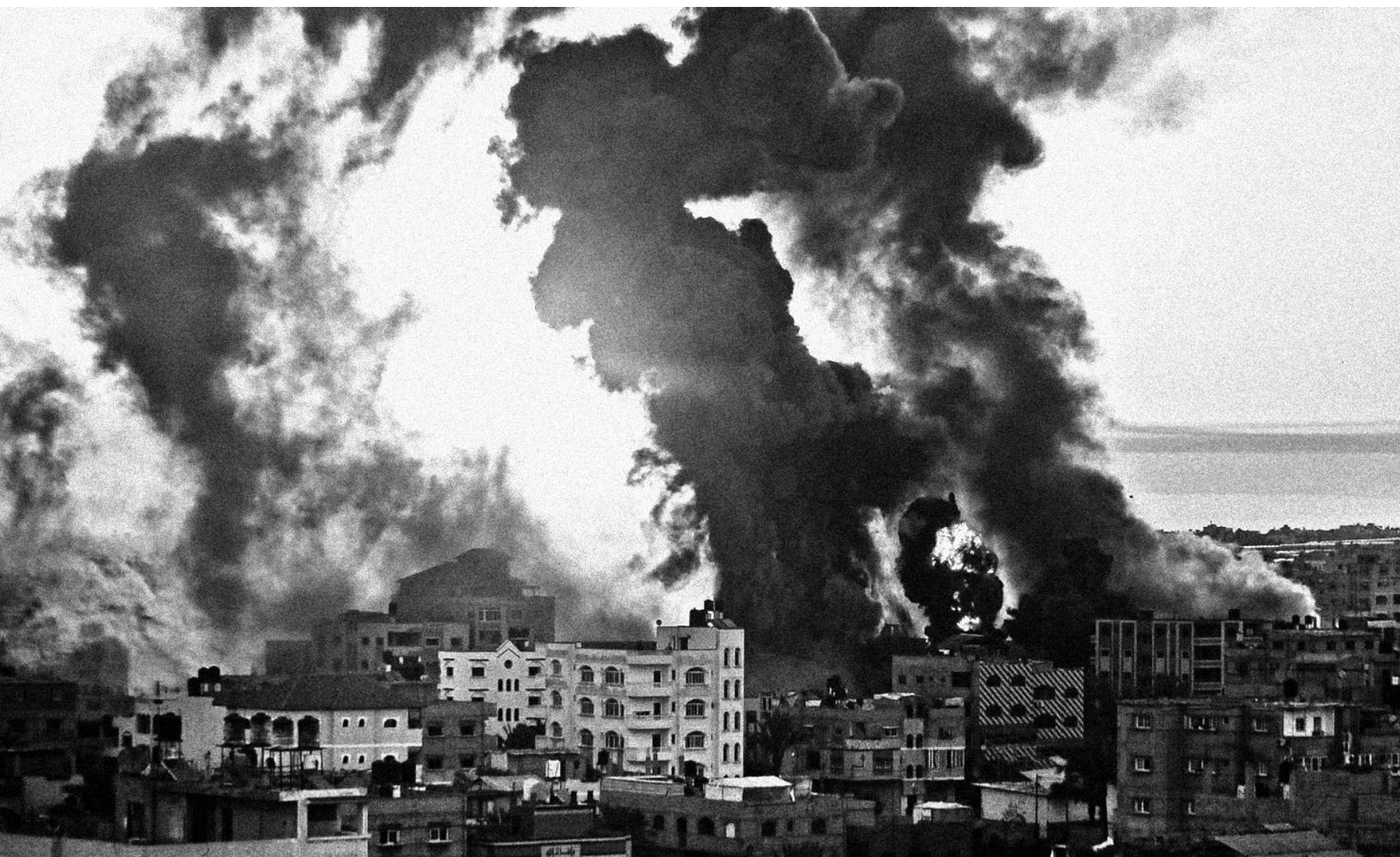
Αισθανόμαστε πολύ μικροί/ες μπροστά στον πόνο και το κουράγιο γενεών και γενεών αυτών των ανθρώπων. Κι όμως: απ' αυτή την μειονεκτική, αλλά και πολυτελή θέση της απόστασης, ας μην επιτρέψουμε σε εαυτές κι εαυτούς να μας καταπιούν οι αναγνώσεις των γεγονότων

που επιβάλλουν οι ισχυροί δρώντες. Αν μη τί άλλο, διότι η δημιουργία εντυπώσεων είναι μια κρίσιμη τεχνική στις ώριμες κοινωνίες του θεάματος και κάνουμε την ασφαλή εκτίμηση ότι (θα) έχει πολύ μέλλον μπροστά της, όσο (θα) οξύνονται οι διακρατικές αντιθέσεις.

Η Γάζα στο φόντο του πολέμου, ο πόλεμος στο φόντο της Γάζας

Η 7η Οκτώβρη ήταν ένα πολύ ισχυρό σοκ για το ισραηλινό -και συνολικά τα δυτικά συμπλέγματα της ασφάλειας. Πρώτη κίνηση ήταν η ανακατάληψη εκτεταμένων περιοχών του νότιου Ισραήλ που είχαν υπό τον έλεγχό τους οι παλαιστίνιοι αντάρτες, με την χασάπικη αποτελεσματικότητα που περιγράψαμε. Αμέσως μετά, ανασύρθηκε το playbook της αντιτρομοκρατίας: από την μία μεριά, η 7η Οκτώβρη έπρεπε να εντυπωθεί στην συλλογική συνείδηση ως μια τυφλή σφαγή, ακόμα κι αν έπρεπε να χρησιμοποιηθούν γι' αυτό τον σκοπό τερατώδη ψέμματα (τελικά τί έγινε με κείνα τα σαράντα μωρά που, υποτίθεται πως, αποκεφάλισαν οι αντάρτες;). Από την άλλη μεριά, οι δράστες έπρεπε να χρεωθούν τη ρετινιά του ανορθολογικού ισλαμιστή, του πολιτικού εξάδελφου του περιφήμου ISIS², εξαφανίζοντας κάθε λογική σκέψη και συζήτηση για τους πολιτικούς στόχους της επιχείρησης της 7ης Οκτώβρη, εντός κι εκτός Παλαιστίνης: πέρα από το τσαλάκωμα του ισραηλινού κράτους και των πολυδιαφημισμένων μηχανισμών του, κάθε σκέψη σε μια σειρά αραβικά κράτη για ομαλοποίηση των σχέσεων με το Ισραήλ θα έπρεπε να μπει στον πάγο, τουλάχιστον για το ορατό μέλλον.

Αποφεύγοντας να δει κατάματα αυτή την νέα πραγματικότητα, το Ισραήλ έπαιξε το μόνο χαρτί που έχει πρόσφορο: την, υπό ανοιχτή αμφισβήτηση πλέον, στρατιωτική του ισχύ. Κήρυξε επίσημα τον πόλεμο στην Χαμάς, με την πολιτική, διπλωματική και στρατιωτική υποστήριξη των δυτικών συμμάχων του και τις επωδούς τους «για το δικαίωμά του στην αυτοάμυνα». Όμως πολύ γρήγορα έγινε σαφές ότι, στην πραγματικότητα, το Ισραήλ κήρυξε πόλεμο στην Λωρίδα της Γάζας και συνολικά στην παλαιστινιακή υπόθεση: δεν ήταν μόνο οι επίσημες δηλώσεις των φασιστών υπουργών του Νετανιάχου, περί «ανθρώπινων ζώων», όταν στερούσαν το νερό, τα τρόφιμα, τα φάρμακα, το ρεύμα και τα καύσιμα από 2,4 εκατομμύρια ανθρώπους. Δεν είναι μόνο οι χιλιάδες τόνοι βομβών που έχουν πέσει ήδη στην περιοχή, προκαλώντας πάνω από οκτώ χιλιάδες νεκρούς ως τώρα. Είναι το γεγονός ότι έχουν διακηρύξει δημόσια και παγκόσμια την σιωνιστική/εθνικιστική τους φαντασίωση: τον οριστικό εκτοπισμό των παλαιστίνιων από τα εδάφη τους -και σίγουρα από την Λωρίδα της Γάζας.

Η Ευρώπη βρίσκεται σε αυξημένη «αντιτρομοκρατική» επιφυλακή, στο φόντο των εξελίξεων στην Παλαιστίνη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Το ελληνικό κράτος αγρυπνά επίσης, μεταφράζοντας αυτή την κατεύθυνση στα μέτρα του. Ανυσχεί και προετοιμάζεται για αυξημένες «ροές» μεταναστών, κινητοποιεί τις ειδικές υπηρεσίες του και σφίγγει τα μέτρα ασφάλειας γύρω από τα camps. Ο στόχος είναι σαφής: να διατηρηθεί με νύχια και με δόντια η συνθήκη πολιτικής απαγόρευσης των μεταναστών και των μεταναστριών. Να νιώθουν ευγνωμοσύνη που αφέθηκαν να πατήσουν αυτά τα ιερά χώματα –και σίγουρα όχι οργή για τις αδελφές και τους αδελφούς που σφαγιάζονται, υπό το ζεστό χειροκρότημα

(και) του ελληνικού κράτους. Φυσικά δεν έχουν πετύχει κάτι τέτοιο μέχρι τώρα: στα ΚΥΤ των νησιών του ανατο-

λικού Αιγαίου, ειδικά στην Σάμο και την Κω, που έχουν αρκετό κόσμο από την Παλαιστίνη, οι μετανάστ(ρι)ες συγκεντρώνονται στους προαύλιους χώρους, φωνάζουν συνθήματα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και σε κάποιες περιπτώσεις έχουν συγκρουστεί και με τα ΜΑΤ. Μεταφέρουν έτσι, από την Παλαιστίνη μέχρι το Αιγαίο, το ίδιο μαχητικό πνεύμα: ακόμα και στις πιο δύσκολες συνθήκες, ο αγώνας είναι που τους κρατάει ζωντανούς/ες. Το ζήτημα είναι όμως τί καταλαβαίνουν(ν) με οι υπόλοιποι/ες...

Φυσικά αυτού του τύπου ο βερμπαλισμός χαρακτηρίζει φιγούρες που, μέσα στον πανικό τους, θέλουν να αποδείξουν την αποφασιστικότητά τους. Υπάρχει όμως ένα σοβαρό θέμα εδώ: αυτές οι δηλώσεις δεν απευθύνονται (μόνο) σε ένα κοινό φανατικών εποίκων, ζαλισμένων ακόμα από την παταγώδη αποτυχία του ισραηλινού συμπλέγματος της ασφάλειας. Λόγω του θεσμικού πόστου από το οποίο εκφέρονται, αποκτούν μια βαρύτητα που δεν μπορεί να μείνει αναπάντητη. Και δεν έχει μείνει αναπάντητη: το ένα μετά το άλλο, τα αραβικά και μουσουλμανικά κράτη της περιοχής, από την Τουρκία μέχρι το Ιράν και την Σαουδική Αραβία, έχουν θέσει σαφείς «κόκκινες γραμμές» στο τί επιτρέπεται και γίνεται σιωπηλά ανεκτό και τί δεν επιτρέπεται να κάνει ο ισραηλινός στρατός με το «πρόβλημα Γάζα». Ακόμα και η Αίγυπτος, το κράτος συνεταιρός της ισραηλινής κατοχής στη Γάζα, δια στόματος του (επιστήθιου φίλου του ελληνικού κράτους) δικτάτορα Σίσι, έχει πει καθαρά πως δεν προτίθεται να ανοίξει τα συνόρα της σε εκατοντάδες χιλιάδες παλαιστίνιους, μόνο και μόνο για να διευκολύνει τους ισραηλινούς κι έτσι να αποκτήσει έναν καινούργιο εσωτερικό εχθρό. Κι αν μην μιλήσουμε για το ιρανικό κράτος και τις ένοπλες οργανώσεις που υποστηρίζει στον Λίβανο, την Συρία, το Ιράκ και την Υεμένη: απάντησε στην ισραηλινή απειλή, στοχοποιώντας τον μεγάλο προστάτη, δηλαδή τον ίδιο τον αμερικανικό στρατό³.

Στα πλαίσια του νέου καταμερισμού στο εν εξελίξει μέτωπο, η Ρωσία φαίνεται να έχει αναλάβει έναν συντονιστικό ρόλο, φιλοξενώντας παράλληλα αντιπροσωπείες της Χαμάς και του Ιράν, ενώ δεν αφήνει τις αμερικανικές προκλήσεις στην ανατολική Μεσόγειο αναπάντητες. Κι η Κίνα, με μοχλό το οικονομικό της μέγεθος, όντας ο μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος των χωρών της περιοχής, επιχειρεί να ψαλιδίσει ακόμα περισσότερο την αμερικανική επιρροή. Ακριβώς όπως συνέβη με την πρόσφατη εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ Ιράν και Σαουδικής Αραβίας, των δύο ορκισμένων αντίπαλων πόλων ισχύος σ' αυτή την περιοχή του κόσμου, που επετεύχθη με κινεζική μεσολάβηση. Και καθόλου τυχαία από την πλευρά της πλανητικής συγκυρίας, αυτές οι δύο χώρες, μαζί με την Αργεντινή, την Αίγυπτο, την Αιθιοπία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα θα είναι τα νέα μέλη της συμμαχίας των BRICS.

Όλες αυτές οι παραπάνω εξελίξεις δημιουργούν ήδη έναν πολύ διαφορετικό συσχετισμό γύρω από την Παλαιστίνη, έναν συσχετισμό που αντανακλάται ήδη και σε πολλά άλλα σημεία του πλανήτη. Ο οποίος δεν μπορεί μεν να βοηθήσει εδώ και τώρα τους φυλακισμένους στην Λωρίδα της Γάζας που δολοφονούνται κατά εκατοντάδες καθημερινά, αλλά αναγκάζει τους παλιούς ηγεμόνες και τον χωροφύλακά τους να κάνουν συνεχώς διορθωτικούς υπολογισμούς για να μην προκαλέσουν μια περιφερειακή σύγκρουση, που δεν έχουν προετοιμάσει διπλωματικά και στρατιωτικά. Τους αναγκάζει να

εξαγγέλουν ολοκληρωτική εισβολή για λόγους εσωτερικής πολιτικής και τελικά να πραγματοποιούν περιορισμένες χερσαίες επεμβάσεις –ενώ παράλληλα φαίνεται να μην υπολογίζουν στα σοβαρά ότι οι οργανώσεις που σχεδίασαν και έφεραν σε πέρας την 7η Οκτώβρη, μάλλον θα έχουν στήσει κατάλληλα τις άμυνές τους και στη Γάζα. Φαίνεται πως το μέλλον της ιστορικής Παλαιστίνης, μιας υπόθεσης που υπήρξε ταυτόχρονα η τελευταία πράξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και μια από τις πρώτες πράξεις του Ψυχρού, το μέλλον αυτής της περιοχής του κόσμου, θα αποφασιστεί παντού στον πλανήτη, όπου συγκρούονται τα συμφέροντα των παλιών και των νέων ηγεμόνων.

1. Σε τουλάχιστον μία περίπτωση, αυτή της Huwara στην περιοχή της Nablus, στις 26 του περασμένου Φεβρουαρίου, ο όρος «πογκρόμ» ήταν εκείνος που χρησιμοποίησε ο ίδιος ο ισραηλινός στρατιωτικός διοικητής της περιοχής για να περιγράψει τα γεγονότα! Και πως αλλιώς να ονομάσει άλλωστε τη δολοφονία ενός ανθρώπου και τον τραυματισμό επιπλέον εκατό, την πυρπόληση (ή την απόπειρα πυρπόλησης) τουλάχιστον 30 σπιτιών παλαιστίνιων και πολλών δεκάδων οχημάτων, από εκατοντάδες εποίκους της περιοχής. Το πογκρόμ έγινε ως αντίποινα για την ένοπλη επίθεση άγνωστου δράστη κατά δύο ισραηλινών εποίκων.
2. Η τραγική ειρωνία αυτής της κατηγορίας, είναι ότι ο ISIS υπήρξε ένα από τα βασικά οχήματα των δυτικών με στόχο τη διάλυση της Συρίας. Το ίδιο το ισραηλινό κράτος φέρεται να είχε φτιάξει μέχρι και νοσοκομείο εκστρατείας για τα τραυματισμένα μέλη του, κοντά στα (κατεχόμενα από το Ισραήλ) υψώματα του Γκολάν. Περρασμένα, ξεχασμένα, θα έλεγε κανείς...
3. Μέχρι την ώρα που κλείνουμε ύλη, έχουν δεχθεί επιθέσεις με πυραύλους και drones οι αμερικανικές βάσεις σε Συρία και Ιράκ (τουλάχιστον δύο φορές σε τρεις εβδομάδες) καθώς και ένα αντιτορπιλικό στην Ερυθρά Θάλασσα, με άγνωστο αριθμό απωλειών. Σε αντίποινα, αμερικανικά μαχητικά έχουν βομβαρδίσει βάσεις των ιρανών Φρουρών της Επανάστασης στην Συρία. Κι έπεται συνέχεια.